

forslaget af 1895 var fastsat, og det, som fastsættes i det nu fremsatte Forslag. Medens det ældre Lovforslag kun gav Sælgeren Retten til at hæve Kontrakten og vilde skadesløsholde ham for det heraf følgende Tab, gaar det nu foreliggende Forslag — i Overensstemmelse med, hvad der fra Handelsorganisationer med Styrke er hævdet som et naturligt Retfærdighedskrav — ud fra, at Sælgeren skal stilles, som om Handelen var opfyldt, og saaledes skal have sin Interesse i Handelen med Hensyn til den tilsigtede Handelsavance fyldestgjort. Denne Principforandring har de nedsatte Kommissioner for alle tre Lande sluttet sig til; Udvalget slutter sig ogsaa hertil, idet man finder, at der paa denne Maade er taget et saa ligeligt Hensyn til begge Sider — Køber og Sælger —, som Retfærdighed kræver.

Med Hensyn til den Opgørelse af Mellemværendet mellem Sælger og Køber, der ud fra dette Princip maa gøres, naar Tilfældet foreligger, indeholdes de nærmere Regler i Lovforslagets §§ 3, 4 og 5. Hovedbestemmelserne i denne Opgørelse er — rettelig forstaaede — principielt i nøje Overensstemmelse med hint Princip. I Gennemførelsen er der paa enkelte Punkter taget visse Hensigtsmæssighedshensyn for at gøre Beregningen simpel og lettilgængelig uden nævneværdig Præjudice for Sælgeren, i alt Fald anden end saadan, som let kan modvirkes ved Midler, der staar i hans Magt. Paa andre Punkter er der taget et skønsmæssigt eller et Billighedshensyn, hvad det sidstnævnte Hensyn angaar i Overensstemmelse med, hvad der har Forbillede i Lovforslaget om Aftaler m. m. paa Formuerettens Omraade. Bliver efter en stedfunden Opgørelse Resultatet, at Køberen fyldestgør Sælgeren for hans Restfordring, kan denne ikke tage Tingen tilbage. Fyldestgør Køberen ikke Restfordringen, og leverer han ikke godvillig Tingen tilbage, kan Sælgeren enten sagsøge Køberen til Udlevering eller begære umiddelbar Indsættelse i Tingens Besiddelse ved Fogedens Hjælp paa den Maade, som nær-

mere er foreskrevet i § 10 og de efterfølgende processuelle Regler, i hvilken Forbindelse der henvises til den Køberen i § 6 tillagte Indløsningsret. Ogsaa til denne Del af de materielle Retsregler slutter Udvalget sig uden Betænkelighed.

Udvalget finder saaledes ingen Grund, end sige nogen afgørende vægtig Grund, til at foreslaa nogen Ændring i de foreslaaede materielle Retsregler i Lovforslaget. Udvalget anerkender i fuldt Maal den overlegne Dygtighed, hvormed Kommissionens Forslag i saa Henseende er affattet, under stadig Hensyntagen til den Bistand, der er modtaget fra Erhvervsorganisationernes og enkelte erhvervsdrivendes Side.

Foruden de Udtalelser om Lovforslaget, som Kommissionen dels ad officiel Vej, dels underhaanden har modtaget, særlig i Løbet af Efteraaret 1914 og senere i Marts 1915, og som alle har været Genstand for Prøvelse i Kommissionen, om hvis Resultat alt fornødent indeholdes i Kommissionens Betænkning, er der til Udvalget i Landstinget indsendt ret udførlige Udtalelser om Lovforslaget dels fra Klaverhandlerforeningen, dels fra en Række specielle Erhvervsforeninger, som driver Afbetalingsforretninger. De i disse Henvendelser, der er trykte som Bilag til denne Betænkning, udtalte Ønsker har været Genstand for Udvalgets Overvejelse, men har ikke foranlediget Udvalget til at foreslaa nogen Ændring i de materielle Retsregler, som Lovforslaget indeholder. Bortset fra enkelte Misforstaaelser af Lovforslagets Regler, som bortfalder af sig selv, foreligger der i de nævnte Henvendelser dels visse Ønsker om Forandringer, som kommer i absolut Strid med Lovforslagets Principper — saaledes med Hensyn til § 3 (at eventuel Værdistigning af den tilbagetagne Ting ikke ved Opgørelsen skulde komme Køberen, men Sælgeren til gode), samt at Køberens Ikke-Opfyldelse af sin Betalingspligt skulde forandre Kontrakten fra Køb til Leje —, Ændringer, som Udvalget af principielle Grunde ikke vilde kunne tiltræde — dels